

Thằng Bỏ Làng

Nguyễn Chính

Hắn bị đẩy vào phòng giam số 10. Khi cánh cửa vừa đóng lại, Tư Lé đã đưa mắt cho đàn em. Bốn, năm thằng sán đến, nhưng khựng ngay lại khi nhìn thấy hình đầu hổ to tướng xăm trên ngực hắn. Tư Lé cùng mấy đàn em vội quỳ mọp xuống van lạy:

- Chúng em không biết, xin anh Bảy bỏ qua.

Hắn liếc nhìn chúng một lượt, mệt mỏi vứt áo xuống sàn, rồi lăn ra, bất động.

Hắn đúng là Bảy Hổ, một tay anh chị khét tiếng. Tên cúng cơm của hắn là Hổ. Nhưng để lấy lòng hắn, lũ đàn em vẫn nịnh hót, bợ đỡ, sun xoe gọi hắn là anh bảy Hổ. Nói là khét tiếng, nhưng chưa bao giờ hắn giết ai, ức hiếp ai. Hắn khét tiếng vì giỏi võ, với những chiêu phá vây, giải thoát rất quyết liệt cho đám đàn em đang bị nhà chức trách vây khốn. Khi ấy, dù đang đêm hay giữa ban ngày, hắn đều tả sung hữu đột, mặc kệ súng bắn chỉ thiên, súng bắn thẳng. Hắn vừa phi thân tránh đạn, vừa bắt ngờ cùng một lúc làm cho mấy đối thủ phải sóng xoài.

Bảy Hổ chuyên nghề trộm cướp. Hắn là thằng tứ cố vô thân. Cái làng nơi hắn được sinh ra, mới nghe tên đã thấy phát sợ: làng Tiết. Có lẽ do gần quá nửa người làng làm nghề sát sinh, cắt tiết gà, vịt, ngan, ngỗng, chọc tiết trâu, bò, lợn, cả rắn và ba ba nữa, nên không biết từ bao giờ mới có cái tên gớm như vậy. Còn cái sự giàu, nghèo của làng này cũng rất thất thường, giàu đấy rồi lại nghèo đấy, cứ ngày tháng vẫn xoay, bất định. Lẽ đời, giàu nghèo thường hay gắn cùng với sự hèn, sang. Đường sá, sân đình làng Tiết đều lát gạch Bát Tràng khang trang. Cổng làng bề thế uy nghi thuộc hàng cổ nhất trong thiên hạ, hàng năm vẫn được tu bổ, khách lạ ghé thăm đều phải trầm trồ thán phục. Trống đình làng Tiết cũng thuộc hàng vô địch, mặt bưng bằng da trâu già, to như cái nong. Vào dịp lễ hội, tiếng trống làng Tiết vang xa đến mấy xã. Còn cái sự hèn thì, thôi rồi ... ai nghĩ sao cũng được, tùy. Nhưng nói ra thì coi chừng, người làng Tiết sẽ khóa cái miệng chó của đứa nào dám hó hé lại ngay ...

Người làng Tiết ai cũng biết thằng Hổ là con của bà Mải. Tội nghiệp, bà bị câm từ bé, sinh năm Mùi, nên cha mẹ đặt tên là Mùi. Lớn lên, bà không đẹp nhưng to khỏe, lại hay lam hay làm. Việc gì bà cũng làm rất mê mải, không biết mệt, không kể gì trưa, tối, nắng, mưa nên người làng rất thương, mới gọi là cô Mải. Vậy mà hồi ấy, khi thấy cái bụng cô lùm lùm, không thể cãi vào đâu được nữa, người làng Tiết đã quay ngoắt, gọi là con đĩ Mải, rồi là con mụ Mải. Đó là vào mùa đông năm 1961, làng Tiết trống rỗng, cờ mở đón một đơn vị quân đội về giúp dân làm thủy lợi. Không chỉ có nghề giết mổ, làng Tiết còn rất nổi tiếng với nghề trồng rau cần. Rau cần làng Tiết vừa giòn, vừa thơm, ăn một lần là nhớ mãi. Năm ấy được mùa. Ngày chủ nhật, sợ cần già quá lú, mấy anh lính cũng phải cố gắng cắt rau giúp dân đưa lên chợ tỉnh. Người giúp gia đình Mải là ông viên chỉ huy, hơn Mải có đến cả mười tuổi. Không biết ông ta quê ở đâu. Chỉ biết khi đơn vị của ông rút đi, thì cái bụng của Mải cũng lớn dần. Thấy cha mẹ, nhất là mấy ông trong xã mặt hầm hầm quát mắng, gặng hỏi, Mải vừa van lạy, vừa lấy tay ra hiệu liên hồi, chỉ ngược, chỉ xuôi. Nhưng ai cũng hiểu, là chính cái thằng cha chỉ huy già ấy đã làm cho Mải ra nông nổi này. Không nói được, nhưng Mải thương cha mẹ lắm vì họ chỉ có một mình cô. Còn cha, mẹ Mải, tuy bề ngoài phải làm mặt buồn, nhưng các cụ lại nghĩ là giờ có mất, nên mới cho Mải có mụn con để dựa dẫm về sau.

Thằng Hổ sinh vào năm Sửu, nhưng lại được ông ngoại nhất quyết đặt tên là Hổ. Ngoại nó bảo:

- Làm thân con trâu sẽ khốn khổ vì bị người ta bắt nạt. Đã là hổ thì còn ai mà dám ức hiếp thằng bé nữa...

Nhưng giữa đám trẻ trong làng, thằng Hổ như kẻ lạc loài, vì là đứa không bố, đứa con hoang. Thằng bé thường bị chúng hòa nhau bắt nạt, khi thì bươi đầu, khi thì tím mặt. Mỗi lần thấy thằng Hổ khóc chạy về, mẹ nó lại lồng lên dữ tợn, lao ra cổng, nhưng lũ trẻ đã chạy trốn hết. Ông ngoại nó chỉ còn biết thở dài:

- Tổ cha cái phận nghèo, cái kiếp đơn côi.

Từ còn ẵm ngửa, thằng Hổ chỉ được giao tiếp với mẹ nó bằng sự âu yếm và tiếng cười. Nó cười, mẹ nó cười. Nó khóc, mẹ nó cũng khóc. Rồi mẹ nó cứ ời ời, ừ ừ, ru nó bằng thứ ngôn ngữ có lẽ chỉ có mình nó hiểu. Mà nó hiểu thật. Mắt nó lim dim, ngoan ngoãn chìm dần vào giấc ngủ bình yên, trong mùi sữa nồng thơm và hơi ấm vòng tay của mẹ nó. Bù lại, nó được lớn dần lên trong những lời ru thân thương của bà ngoại, trong những câu chuyện cổ tích của ông ngoại. Nó là cục vàng của cả nhà. Ông bà ngoại thay nhau tập cho nó nói.

Khi nó bị bỏ, nói được mấy tiếng đầu tiên: ma ma, ba bà... , mẹ nó và cả ông bà nó đều cùng òa khóc, mừng vui. Thành Hồ ăn khỏe, lớn nhanh, mới bốn tuổi nó đã thuộc hết mặt các chữ cái ông ngoại nó dạy. Tạo hóa thật thần kỳ. Cũng ngay từ ba, bốn tuổi , thành Hồ đã nói chuyện được với mẹ nó bằng cách ra hiệu. Nhìn cảnh mẹ, con nó hồn nhiên nói chuyện với nhau, thấy thật thương.

Khi ông bà ngoại thành Hồ lần lượt qua đời, thì nó đã là đứa trẻ lên mười. Mới học lớp bốn, mà dáng nó đã cao to , chững chạc. Nó học khá, làm lý, ít nói, lại cục tính, táo tợn, nên từ lâu bọn trẻ làng Tiết đã không còn dám trêu chọc, bắt nạt nó nữa. Nó lớn lên cùng những mùa rau cần. Nó ra hiệu nói với mẹ nó là, từ nay việc gánh rau lên chợ cứ để nó làm. Mẹ nó ra hiệu lại với nó:

- Mẹ còn khỏe lắm, còn làm được, đừng lo. Con phải cố mà học, để sau còn làm cán bộ như mấy ông ở ủy ban xã....

Đúng là mẹ thành Hồ còn rất khỏe, tuổi mới ngoài ba mươi. "Gái một con, trông mòn con mắt". Một buổi chiều đi học về, thành Hồ lại thấy cái xe đạp Phượng Hoàng còn mới cứng, nhưng bùn đất lấm lem của ông Lý chủ tịch xã, dựng trước sân. Đạo này, không biết có việc gì mà ông Lý hay đến nhà nó lắm. Nó thắc mắc, hỏi. Mẹ nó ra dấu bảo với nó rằng:

- Không có chuyện gì đâu, chỉ là ông ấy thích đến thôi...

Rồi mẹ nó cười cười. Có lẽ mẹ nó còn giấu nó chuyện gì đó. Vừa thấy nó, ông Lý đã nói như ra lệnh:

- Thành này mau cất sách, rồi lấy rẻ lau cho tao cái xe.

Thành Hồ như không nghe thấy gì, nó cất sách vở, rồi lẳng lặng bỏ ra sân. Chủ tịch xã Lý giận quá, quát:

- Thành này láo.

Rồi ông ta túm lấy tai nó véo mạnh, khiến nó đau quá hét lên. Thế là từ nhà trong, mẹ nó như một con hổ lao ra, đâm bổ cả thân thể to khỏe, rắn chắc của người đàn bà lực điền vào Lý chủ tịch, khiến ông ta ngã sấp xuống sân, gãy mất mấy cái răng cửa, máu chảy bết đầy mặt ...

Chủ tịch xã Lý góa vợ đã lâu. Chiến tranh ngày càng ác liệt. Trai làng đi hết. Nhưng nhìn gia cảnh một mẹ già cùng năm đứa con riêng của ông ta, đám đàn bà, con gái trong làng đều thấy ngại. Còn Mải thì lại rất vô tư . Vô tư như hàng ngày Mải vẫn phải một nắng hai sương, chẳng nghĩ gì đến so đo, tính toán hơn thiệt. Khi chủ tịch Lý đến nhà, mặc kệ ông ta lấy tay ra hiệu, cứ xem ánh mắt ông ta nhìn mình, là Mải hiểu ngay ông ta muốn gì. Cái ông chỉ huy quân đội xưa cũng đã nhìn Mải như thế. Mải đỏ mặt cười. Thấy Mải cười thiện cảm, chủ tịch xã Lý như mở cò trong bụng. Ông ta nghĩ, có lẽ chỉ có người đàn bà đầy đặn, kém mình chừng dăm tuổi, không đẹp, nhưng sức khỏe hơn người này, mới gánh vác nỗi gia cảnh nhà mình. Trong làng, ngoài xã không mấy ai ưa chủ tịch Lý vì ông ta hay cậy mình là người có vai vế, thường quen thói hách dịch. Nhưng Mải thì cứ hồn nhiên. Mải mặc kệ. Mải không biết. Vậy mà chiều nay, Mải lại điên khùng dám làm việc tày đình này ...

Thành Hồ gào khóc thảm thiết, khi mẹ nó bị người ta trói cả hai tay, hai chân khiêng lên cái xe trâu, kéo ra trụ sở xã. Mẹ nó cũng nước mắt ròng ròng, nhìn nó. Nhưng lát sau nó lại thấy mẹ nó lấy ngón tay bảo nó rằng, mẹ nó thương nó lắm, nhưng nó phải nín ngay, không được khóc. Nó liền im bặt, lững thững theo sau cái xe trâu. Dọc đường, thỉnh thoảng mẹ nó còn nhìn nó âu yếm và cười như chẳng có chuyện gì cả, khiến nó cũng phải miễn cưỡng cười theo. Suốt nửa tiếng đồng hồ, người công an xã không tài nào lấy được khẩu cung của mẹ thành Hồ. Mẹ nó đã được cởi trói, cứ ú ớ, chỉ lung tung trên gò dưới đất, không ai hiểu gì cả. Người công an liền bảo nó:

- Mày có biết mẹ mày nói gì không?

Thành Hồ gật đầu. Nó bảo với người công an, mẹ nó khai rằng:

- ông chủ tịch xã tự đến nhà tôi. Làm gì cũng được, nói gì cũng được. Nhưng không được dọa nạt con tôi, véo tai con tôi.

Người công an liền nói:

- Véo tai một cái thì thấm tháp gì, ít nữa ông ấy là cha dượng mày, nếu mày còn láo ông ấy còn đánh mày như đòn.

Nó chưa dịch lại hết lời người công an, mắt mẹ nó đã long lên sòng sọc, đứng phất dậy, chỉ vào nó, chỉ lên trời, rồi chỉ về phía nhà chủ tịch Lý. Người công an lại hỏi:

- Mẹ mày nói gì thế ?

Nó dịch lại rằng, mẹ nó bảo mẹ nó chỉ ở với nó thôi. Ông Lý kia không thể là dượng nó. Thế có gì, ai đụng đến nó, mẹ nó sẽ giết.

Cuối cùng thì mẹ nó cũng được tha về, khi trời đã sẩm tối. Mẹ nó vội xốc nó lên lưng, công nó chạy thẳng về nhà. Về đến nhà rồi, mẹ nó mới ôm ghì nó vào lòng, khóc như mưa.

Làng Tiết có con sông Tề nước trong xanh, hiền hòa chảy qua. Nhưng về mùa lũ, nước từ thượng nguồn cuộn cuộn đổ về, mang theo bao nhiêu là cành cây, rêu rác. Dân làng Tiết đã chuẩn bị sẵn thuyền, đua nhau đi vớt củi. Năm nay thằng Hồ đã lớn, không có thuyền, mẹ con nó lấy mấy cây chuối hột đóng thành cái mảng. Vậy mà đóng củi mẹ con nó vớt được cũng chẳng kém gì người ta. Chặng vạng chiều, mưa càng nặng hạt. Nước lũ kéo về ngày một cao, réo ầm ầm. Những cành cây to tướng bị nước cuốn băng băng. Củi về nhiều quá, nhưng mặt sông đã vắng bóng thuyền, có lẽ mọi người đã thấm mệt. Mẹ con thằng Hồ vẫn chưa chịu về. Mỗi lần vớt trượt một cành cây, thằng Hồ còn khoái chí cười sảng sặc... Bỗng cái mảng chuối bị xoay ngang. Dòng nước siết đột ngột đã làm cái mảng quay tròn, phút chốc các cây chuối cũng bị bung ra. Thằng Hồ hét lên một tiếng rồi chìm ngấm. Rất nhanh, mẹ nó đã ngụp xuống túm được nó đẩy lên khỏi mặt nước. Cũng rất nhanh, mẹ nó trườn người giữ được một cây chuối. Nhưng cây chuối nhỏ chỉ đủ giữ cho hai mẹ con nó nổi dập dềnh. Thằng Hồ vừa sợ, vừa mệt. Nó thở hổn hển, ngửa mặt lên trời gào thét kêu cứu. Còn mẹ nó vẫn cố sức ngụp lặn, xuôi theo dòng nước, lái cây chuối hướng chéo về phía bờ sông ...

Khi người ta vớt được hai mẹ con thằng Hồ thì trời đã sáng. Mẹ nó nằm đó bất động. Còn nó chỉ còn thở thoi thóp. Vậy là thằng Hồ mất mẹ lúc nó chưa đầy mười hai tuổi. Vốn đã làm lý, nay lại càng làm lý hơn. Nó bỏ học hẳn. Hàng ngày, từ sáng sớm nó đã thất thểu ra ngồi bên mộ mẹ, rồi lại thất thểu về nhà ... Cứ thế, cho đến một ngày, người làng Tiết mới ngó ra vì không còn thấy bóng dáng thằng Hồ đâu nữa. Nó đã mất hút trong cái bận rộn, tất tả, ngược xuôi của người làng và trong mớ âm thanh ồn ào hỗn độn, lẫn trong tiếng kêu eng éc rộn người vào mỗi gà gáy, của những con lợn bị chọc tiết ...

* * *

Mười năm sau. Rồi lại mười năm sau nữa. Suốt thời gian chẳng ngắn, cũng chẳng dài của một kiếp người đó, thằng Hồ đã bốn tẩu từ Bắc vào Nam, rồi lại từ Nam ra Bắc. Hai lần phải vào tù, tổng cộng hơn một năm, vì tội trộm, cướp, đánh lộn. Nó đã trở thành thằng đàn ông tứ chiếng giang hồ. Nó đến chợ Mít này cũng thật tình cờ. Vì ngủ quên khi tàu chạy qua Thành Nam, đến ga Thanh Hóa nó bị người ta đuổi xuống. Đang chưa biết đi đâu, thì nó được một thằng đàn em gặp ở ga, rủ về đây. Hàng tháng, chợ Mít họp phiên chính vào ngày ba, phiên phụ vào ngày tám.

Chợ Mít là nơi mua bán chung của mấy xã, nên khá lớn. Các quầy hàng khô, hàng tạp hóa khá khang trang. Phía bên kia đường còn có cả một dãy các quán ăn, hiệu cắt tóc. Vào dịp lễ tết, phiên chính kéo dài cả ngày, đông đến năm, bảy trăm người. Gọi là chợ Mít, vì vào mùa từ tháng năm đến tháng bảy âm lịch, mít được bày bán la liệt, chất thành đống chờ bốc lên ô tô chở đi các nơi. Lâu nay, thằng Hồ cùng lũ đàn em chuyên chôm chia ở những vùng đô hội thành phố thị xã nên khi thấy kiểu bán mua cả tin, xuề xòa, lộn xộn nơi chợ quê, nó rất khoái. Mới có mấy ngày nó đã xoáy được kha khá. Nhìn dáng cao to, ăn mặc tươm tất bề ngoài, khó mà biết được nó hành nghề đạo trịch. Vậy mà những việc làm của nó không qua nổi mắt Tảo, người đàn bà quét chợ. Một buổi trưa, thằng Hồ đang thiu thiu nằm xoài trên ghế cho người thợ cắt tóc cạo mặt, thì Tảo xuất hiện, đọi sẵn. Khi hắn vừa bước ra, đã bị Tảo chặn ngay trước mặt:

- Này! đi ngay nơi khác mà làm ăn nhé, ở đây là không xong với tôi đâu.
- Cái gì? Bà bảo cái gì? - Hồ trừng mắt nhìn người đàn bà có giọng nói ồm ồm, nghe rất lạ tai, hỏi lại.
- Còn cái gì nữa, không qua được mắt đây đâu. Không đi, đừng có trách.
- Này ...

Hồ sẵn cổ lên, định cho con mẹ này biết mặt, thì thằng đàn em từ trong quán ăn vội chạy ra kéo đi, năn nỉ:

- Thôi đại ca, đừng dây vào, nó là con mẹ quét chợ đấy. Cái gì ở đây nó cũng biết cả. Lôi thôi với nó dách việc lắm.
- Thế à. Lúc quét chợ nó bịt khăn chỉ hở hai con mắt, nên tao đâu nhận ra. Hay là, mày thử gặp nó vui vẻ xem, nó có chịu cùng chung chi với tụi mình không.
- Được để em thử.

Mồ cô cha, mẹ từ nhỏ, Tảo đến ở với vợ chồng người chú họ sống bằng nghề quét chợ ở đây đã mấy chục năm. Chú, thím Tảo không có con. Do tuổi già, họ đã lần lượt ra đi từ mấy năm trước, để lại cho Tảo căn nhà nhỏ sát ngay bên chợ và công việc tuy chẳng làm nên giàu có gì, nhưng cũng tạm đủ sống. Tảo khỏe mạnh, tính nết mạnh mẽ, nhưng nhân hậu. Cô có khuôn mặt bầu bầu, dễ coi, phải cái giọng nói lại ồm ồm như đàn ông, nghe rất khó chịu. Tảo chất phác, hay giúp người, nên cư dân khu chợ Mít ai cũng thương. Họ bảo,

không biết do cao số hay vì nghề nghề chẳng ra gì, mà qua tuổi ba mươi rồi con bé vẫn chưa được thăng nào ngó tới.

Nghe thằng đàn em của Hồ nói xong, Tảo trừng mắt, mắng như tát nước:

- Đồ điên, mấy người là đồ điên. Định ăn cắp đến hết đời luôn à. Đúng là rất một thứ đồ điên, sức dài vai rộng không muốn làm chỉ thích ăn cắp. Lại còn rủ rê, ai thêm bạn với mấy người. Cậu nói lại với thằng cha đó, không xéo đi ngay, đừng có mà trách...

Sau mấy đêm liên trần trọc, Hồ đếm lại số tiền còn trong bọc, bảo với thằng đàn em:

- Này ! mày cầm lấy một nửa rồi về quê Hải Phòng nhà mày, hoặc muốn đi đâu thì đi. Con mẹ ấy nói vậy, là nó sẽ không chịu để mình yên đâu. Tao chán ở tù lắm rồi.

- Còn đại ca ?

- Mày cứ biến đi. Tao thì mày lo gì.

Nói vậy, nhưng khi thằng đàn em đi rồi, Hồ thấy trống trải vô cùng. Hắn cũng không biết bây giờ nên đi đâu, về đâu, làm gì để được yên thân. Định ăn cắp đến hết đời luôn à? Lời nói của người đàn bà quét chợ, mấy hôm nay cứ găm vào cái đầu tưởng đã chai lỳ của hắn, buốt nhói. Giữa trưa. Nắng như đổ lửa. Hắn tần ngần nhìn mấy đồng quả mít to tướng, chất chèn ềnh giữa chợ chưa kịp bốc đi, rồi nặng nề lê từng bước về phía bên xe.

- Đứng lại đã! - Tiếng quát bất ngờ của người đàn bà quét chợ đánh, gọn, nhưng chỉ vừa đủ để hắn nghe thấy.

- Thì tôi đi đây rồi, bà còn muốn gì nữa. Này, vừa phải thôi, đừng có mà tưởng thằng này sợ nhá .

- Đừng đi, hãy ở lại.

- Cái gì? ở lại ?

- Ừ ! ở lại giúp tôi quét chợ. Bè bộn quá, tôi làm không xuể.

* * *

Đạo này chợ Mít được quét dọn rất nhanh. Hàng tôm, hàng cá, hàng thịt, hàng rau được xếp theo từng dãy. Những đồng rác to tướng được được dọn đi ngay, không còn bốc mùi khó chịu. Hồ hùng hục làm việc suốt ngày, tối đến cơm nước xong là ngáy khò khò, đánh thẳng một giấc đến sáng. Từ ngày bỏ làng ra đi, chưa lúc nào Hồ thấy thanh thoi, dễ chịu như bây giờ. Người đàn bà quét chợ cho hắn ở gian nhà ngoài, nấu cơm cho hắn ăn, thỉnh thoảng còn chủ động trò chuyện với hắn. Dân phố chợ thì vun vào. Họ bảo:

- Chúng mà thành vợ chồng thì cũng tốt chứ sao. Được vậy , con bé Tảo cũng đỡ khổ...

Vậy mà Tảo và Hồ thành vợ chồng thật. Không cưới cheo gì, cứ tự nhiên như cây cỏ. Trong căn nhà nồng ấm hương vị gia đình, nhiều đêm Hồ thao thức nhớ về người mẹ khốn khổ, về ông bà ngoại và về cái làng Tiết xa xôi, mà nước mắt cứ ứa ra...

* * *

Chỉ còn hơn tháng nữa là tết âm lịch. Thẩm thoát đã qua gần hai năm Hồ là cư dân chợ Mít. Chập tối. Đèn đường mới vừa bật sáng, Tảo đã bảo chồng đóng cửa. Thấy Hồ chưa hiểu, Tảo giục:

- Cứ đóng cẩn thận vào đi, rồi em cho xem cái này.

Hồ vào. Tảo kéo tay chồng đặt lên bụng mình, mắt lim dim nói thật khẽ:

- Thấy chưa, hơn hai tháng rồi đấy. Thích không?

- Ô ! thật thế, thích lắm chứ.

Bỗng có tiếng gõ, rồi đấm cửa dồn dập. Hồ lật đật chạy ra. Mấy người đàn ông mặc sắc phục, súng ống nai nịt, ập vào. Một người nghiêm giọng:

- Đứng im ! Bày Hồ, anh bị bắt !

- Vì sao, tôi vi phạm cái gì ?

- Cách đây hơn hai năm, tuy không là chủ mưu, nhưng anh có tham gia vụ cướp tiệm vàng ở S... vậy có oan không ?

Hồ lặng đi trong giây lát, rồi gật đầu, đưa hai tay ra:

- Không oan, bắt đi !

Chiếc còng số 8 bấm lại. Hồ sót sa nhìn vợ. Sau phút giây bàng hoàng, người đàn bà quét chợ cũng đau đớn nhìn chồng. Họ lặng lẽ nhìn nhau trong buốt nhói, chia xa, không một giọt nước mắt nào kịp nhỏ xuống...

* * *

Bây giờ thì hắn lại nằm đây. Quá tam ba bận. Thế là lần thứ ba hắn bị tổng vào tù. Mờ sáng. Tiếng còi báo thức của trại giam vừa ré lên, hắn đã vội vục dậy, ghé sát mắt vào cái cửa tò vò bé tí. Cuối đông, không rét đậm nhưng trời vẫn còn âm u. Giờ này chắc Tảo đang lấy chổi vun rác thành từng đống. Hắn thấy thương vợ quá. Khi sinh con, chắc là Tảo sẽ phải lúng túng lắm. Nghĩ vậy, trong hắn bỗng trào dâng một tình cảm thật khó tả. Bất giác hắn mỉm cười, mong cho ngày tháng qua mau...